

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/98/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8412208143
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8412208143.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Anny Ilčinovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 13C 215/2012 - 41 zo dňa 03.12.2013 a proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č.k. 13C 215/2012 - 51 zo dňa 25.02.2014 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d m i e t a odvolanie žalobcu proti uzneseniu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že Okresný súd Kežmarok v špecifikovaných exekučných veciach nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

V odôvodnení poukázal na obsah žaloby, dôvody uplatneného nároku, stanovisko účastníkov konania, ďalej obsah spisov Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 8Er 890/2011, sp. zn. 8Er 910/2011, sp. zn. 8Er 1317/2010, sp. zn. 8Er 955/2011, sp. zn. 8Er 912/2011, sp. zn. 8Er 822/2010, sp. zn. 8Er 1366/2010, sp. zn. 8Er 818/2010, sp. zn. 8Er 820/2010, sp. zn. 8Er 900/2010 a uviedol, že žalobca sa pôvodnými žalobami doručenými súdu dňa 27.09.2012 vedenými na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 8C/283/2012, sp. zn. 8C/278/2012, sp. zn. 8C/277/2012, sp. zn. 8C/276/2012, sp. zn. 8C/275/2012, sp. zn. 8C/270/2012, sp. zn. 8C/269/2012, sp. zn. 8C/266/2012, sp. zn. 8C/288/2012 a sp. zn. 8C/289/2012 domáhal od žalovanej zaplatenia náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Uznesením zo dňa 09.10.2012 Okresný súd Kežmarok predmetné veci spojil na spoločné konanie. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 6NcC 65/2012 - 12 zo dňa 19.10.2012 vylúčil sudcov Okresného súdu Kežmarok z prejednávania rozhodovania veci a prikázal vec na ďalšie konanie Okresnému súdu Poprad.

Zo spisov Okresného súdu Kežmarok vyplýva, že v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 890/2011 bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 22.08.2011, pričom uznesením zo dňa 22.08.2011 bolo exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.01.2012.

V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 910/2011 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená dňa 26.08.2011, pričom uznesením zo dňa 14.12.2011 bolo exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 11.05.2012. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 1317/2010 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená dňa 10.12.2010, pričom uznesením zo dňa 14.12.2011 bolo exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.01.2012. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 955/2011 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená dňa 09.09.2011, pričom uznesením zo dňa 14.12.2011 bolo exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.08.2012. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 912/2011 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená dňa 26.08.2011, pričom uznesením zo dňa 16.11.2012 bola žiadosť zamietnutá, uznesením zo dňa 14.12.2011 bolo exekučné konanie zastavené. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 822/2010 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená dňa 25.08.2010, pričom uznesením zo dňa 13.12.2011 bolo exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.01.2012. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 1366/2010 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená dňa 22.12.2010, pričom uznesením zo dňa 14.12.2011 bolo exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.01.2012. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 818/2010 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená dňa 20.07.2010, pričom uznesením zo dňa 13.12.2011 bolo exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.01.2012. V exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 820/2010 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená dňa 25.08.2010, pričom uznesením zo dňa 13.12.2011 bolo exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.01.2012. V konaní vedenom pod sp. zn. 8Er 900/2010 bola žiadosť o vydanie poverenia doručená dňa 09.09.2010, pričom uznesením zo dňa 13.12.2011 bolo exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.01.2012.

Následne súd citoval čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona č. 514/2003 Z. z.), ako aj ust. § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a uviedol, že vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalobe nemožno vyhovieť. Súd poukázal na to, že lehota vyplývajúca z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahuje na prípady, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota sa teda vzťahuje iba na prípady, keď súd na základe perfektnej žiadosti a exekučného titulu vydá poverenie na vykonanie exekúcie, avšak nevzťahuje sa na prípady, kedy žiadosť nie je dôvodná a súd žiadosť o udelenie poverenia zamietne. Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2011 výslovne vyplýva, že táto lehota neplatí vôbec, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), avšak ani zo znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2011 nemožno vyvodiť, že by sa uvedená lehota vzťahovala aj na rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Zároveň súd poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 16/2002, v ktorom sa okrem iného konštatuje, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy SR, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v takých prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Ďalej poukázal na skutočnosť, že existenciu prietahov v súdnom konaní môže konštatovať len Ústavný súd Slovenskej republiky a nie všeobecný súd v rámci konania o náhrade škody. Žalobca v konaní nepredložil žiadne dôkazy o tom, že by príslušný orgán konštatoval prietahy vo vyššie uvedených konaniach, nepredložil tiež dôkazy o tom, že by išlo o prietahy, ktoré možno označiť ako zbytočné a taktiež nezdokladoval ani existenciu škody, pretože žalobami si uplatnil paušálne nároky na náhradu škody, ktoré spočívajú v nákladoch na pracovné výkony zamestnancov na udržiavanie a správu informačného systému a na poštovné, pričom v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu, sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Paušálne náklady, ktoré si žalobca v tomto konaní uplatňuje rozhodne nemožno považovať za skutočnú škodu, najmä keď zo žaloby nie je ani zrejmé, akým spôsobom si žalobca tieto náklady vyčíslil. Taktiež musí byť v konaní o náhradu škody nesporne preukázané, že ak by aj škoda vznikla, musela vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s konaním štátneho orgánu, ktoré možno hodnotiť ako nesprávny úradný postup, pričom ani táto okolnosť v konaní nebola preukázaná. Žalobca namietal nesprávny úradný postup aj v tom, že Okresný súd Kežmarok v rámci posúdenia žiadosti o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie preskúmal exekučný titul a na základe toho zamietol žiadosť o vydanie poverenia. K tomu súd uviedol, že táto povinnosť exekučného súdu vyplýva priamo z ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Povinnosť súdu ex offa preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky ako aj skutočnosť, či plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom, nie je právom nedovolené alebo neodporuje dobrým mravom vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR i všeobecných súdov. Taktiež judikatúra Súdneho dvora EÚ poukazuje na nevyhnutnosť dôslednej ochrany práv spotrebiteľov pred nekalými obchodnými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal základné predpoklady pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, a to existenciu nesprávneho úradného postupu v súvislosti s vyššie uvedenými súdnymi konaniami a vznik škody v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu, a preto žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, lebo žalobca nebol v konaní úspešný a úspešná žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca. Namietal odňatie možnosti konať pred súdom, vadu konania, ktorá má za následok nesprávne právne posúdenie z dôvodu aplikácie nesprávneho ustanovenia právneho predpisu, ďalej nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý bol neúplne zistený, pretože neboli vykonané navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v dôsledku čoho súd vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol pri svojom rozhodovaní jednoznačne viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., pretože svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Žalobca nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mali v realite. Preto ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Faktom zostáva, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote. Súdny spis je fundamentálnym dôkazným prostriedkom pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť všeobecný súd pri svojej činnosti. Súdny spis obsahuje dôkazy umožňujúce uskutočniť presnú kalkuláciu plynutia času vzhľadom k otázke dodržania zákonných lehôt súdom, pričom žalobca takýmto dôkazom nedisponuje. Súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie. Súd tak znemožnil žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Na zamietnutie znaleckého dokazovania nemal súd žiadne udržateľné dôvody. Je zrejmé, že znalecké dokazovanie je namieste nariadiť tam, kde je výšku škody nutné určiť s použitím odborných znalostí, ktoré právna veda neposkytuje. Žalobca pred súdom uviedol, že zadal vypracovanie znaleckého posudku, a teda predložil znaleckému ústavu dôkazy o ekonomickej podstate veci. Keďže výsledok znaleckého dokazovania mal tvoriť jeden zo základov pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv a teda aj práva na spravodlivý súdny proces

a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako nárast ekonomickej trestnej činnosti alebo rozsah nevybavenej súdnej agendy. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadrila.

Uznesením č. k. 13C 215/2012 - 51 zo dňa 25.02.2014 súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 200,- Eur podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom.

V zákonom stanovenej lehote podal proti uzneseniu odvolanie žalobca. Dôvody odvolania bližšie konkretizoval. Navrhol vyhovieť odvolaniu a napadnuté uznesenie zrušiť v rámci autoremedúry v zmysle ust. § 210a Občianskeho súdneho poriadku alebo napadnuté uznesenie zrušiť bez náhrady.

Z obsahu spisu vyplýva, že zákonný sudca podanému odvolaniu nevyhovел postupom podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku nie je dôvodné a odvolanie proti uzneseniu je potrebné odmietnuť.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, odôvodnením napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci potrebný na posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu, že Okresný súd Kežmarok nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Uplatnená náhrada škody sa týkala konaní vedených na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 8Er 890/2011, sp. zn. 8Er 910/2011, sp. zn. 8Er 1317/2010, sp. zn. 8Er 955/2011, sp. zn. 8Er 912/2011, sp. zn. 8Er 822/2010, sp. zn. 8Er 1366/2010, sp. zn. 8Er 818/2010, sp. zn. 8Er 820/2010, sp. zn. 8Er 900/2010. Vo vzťahu k posúdeniu, či postupom Okresného súdu Kežmarok došlo v exekučných veciach k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, súd prvého stupňa správne poukázal na to, že posúdenie porušenia práva účastníka na spravodlivý súdny proces, ako aj prejednanie veci bez zbytočných prieťahov je v právomoci Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

Pri posudzovaní, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Ústavný súd Slovenskej republiky prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržiavanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti v danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. sp. zn. I. ÚS 63/2000, II. ÚS 64/1997).

Z tohto dôvodu namietané odňatie možnosti konať pred súdom, vrátane nesprávneho skutkového zistenia z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov nebolo opodstatnené. V sporovom konaní je vecou súdu, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. Prihliada pritom na hospodárnosť konania, ako aj zistené skutkové okolnosti a účelnosť a rozsah dokazovania.

Odvolačný súd uvádza, že z postupu súdu prvého stupňa nevyplývalo porušenie práva účastníka na spravodlivý súdny proces, ani práva na súdnu ochranu zaručeného Ústavou Slovenskej republiky. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania vyhodnotil jednotlivé dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, na základe čoho dospel k správnym skutkovým zisteniam. Posudzoval uplatnený nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote o žiadosti o vydanie poverenia vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že 15 - dňová lehota sa vzťahuje výlučne na prípad, keď súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a poverenie v danej lehote vydá. V prípade zistenia rozporu žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, súd nie je viazaný lehotou 15 dní. Uvedené je odôvodnené požiadavkou náležitého skúmania žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie, exekučného titulu so zákonom a vydaním rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ktoré musí byť presvedčivo odôvodnené. Z uvedeného vyplýva, že postupom súdu nedošlo k nesprávne úradnému postupu.

Odvolačný súd sa stotožňuje s názorom žalobcu týkajúcim sa nemožnosti aplikácie ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01.01.2013. Aplikácia tohto ustanovenia na zodpovednostné právne vzťahy, ktoré vznikli pred účinnosťou novely zákona č. 514/2003 Z. z. vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z., neprichádza do úvahy. Retroaktivita pri aplikácii zákonného ustanovenia, ktoré nadobudlo účinnosť po vzniku zodpovednostného právneho vzťahu nie je prípustná. Aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01.01.2013, ktorý podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť na vznik nesprávneho úradného postupu v podobe prieťahov v konaní, nie je možné aplikovať na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia, pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. V danom prípade súd prvého stupňa síce citoval uvedené ustanovenie, avšak samotné právne zdôvodnenie spočíva na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého 15 - dňová lehota platí iba v prípade, ak súd nezistí rozpor so zákonom a poverenie na vykonanie exekúcie vydá.

Hodnotenie dôkazov, ako aj rozsah a vykonávanie dokazovania súdom prvého stupňa je vždy vecou súdu. V sporovom konaní posilnenom zásadou kontradiktórnosti majú účastníci dôkaznú povinnosť vyplývajúcu im z ust. § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, t. j. povinnosť nielen tvrdenia, ale aj preukázania nimi tvrdených skutočností. Nesplnenie dôkaznej povinnosti má za následok neunesenie dôkazného bremena. Súd prvého stupňa správne pri uplatnenom nároku na náhradu škody skúmal preukázanie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a z dôvodu nepreukázania existencie škody, ďalšie dôkazy, t. j. napr. navrhované znalecké dokazovanie za účelom preukázania výšky škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, nebolo hospodárne, ani potrebné pre rozhodnutie v predmetnej veci. Takýmto postupom nebolo porušené právo účastníka na spravodlivý súdny proces, ani na súdnu ochranu, lebo nie je povinnosťou súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania sám uzná, ktoré dôkazy sú potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutkových okolností.

Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nevysporiadania sa so stavom právnej neistoty na strane žalobcu v exekučnej veci, odvolací súd uvádza, že ani táto namietaná skutočnosť nebola opodstatnená. Je nesporné, že v exekučnom konaní vedenom na základe rozhodcovského rozsudku, súd posudzuje návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, či je súladný so zákonom. Táto povinnosť exekučného súdu vyplýva priamo z ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Ide o súdnu kontrolu zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách v zmysle judikatúry súdov, ako aj Súdneho dvora Európskej únie. Preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa zachovania práv ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských zmluvách nemožno považovať za nadbytočné, nesúvisiace s predmetom konania.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a zásadou úspechu žalovanej v odvolacom konaní, ktorej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo návrh na priznanie predložený nebol (§ 151 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Vo vzťahu k uzneseniu č. k. 13C 215/2012 - 51 zo dňa 25.02.2014 odvolací súd uvádza, že pri skúmaní podmienok odvolacieho konania odvolací súd zistil, že nie sú splnené podmienky na vecné prejednanie rozhodnutia.

Odvolanie proti uzneseniu bolo podané elektronickou formou dňa 01.04.2014, pričom z potvrdenky po overení (čl. 62 spisu) vyplýva, že elektronický podpis žalobcu je neplatný. Výzvou zo dňa 13.08.2014, ktorá bola doručená právnomu zástupcovi žalobcu dňa 19.08.2014, odvolací súd vyzval žalobcu, aby v lehote do 10 dní od doručenia výzvy predložil súdu dôkaz o tom, že odvolanie proti uzneseniu bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom s platným certifikátom a teda, že žalobca v čase podania odvolania mal platný certifikát na podpisovanie elektronických podaní. Žalobca na výzvu odvolacieho súdu nereagoval.

Podľa § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba. Podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada.

Podľa § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 218 ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2; ak boli dodržané podmienky podľa § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1.

Odvolanie, ktoré je podaním smerujúcim proti výroku rozhodnutia, bolo podané elektronickým prostriedkom (mailom), avšak nebolo podpísané platným zaručeným elektronickým podpisom a nebolo ani v lehote troch dní doplnené písomne, resp. ústne do zápisnice. Odvolanie tak neobsahovalo jednu z podstatných náležitostí, lebo nebolo žalobcom riadne podpísané. Túto vadu odvolania žalobca neodstránil ani na výzvu odvolacieho súdu. Z tohto dôvodu odvolací súd odmietol odvolanie žalobcu.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.